

Zdeněk Barták

Žije muzikou nonstop

Komponuje, hraje na klávesové nástroje, občas zpívá. Od mládí působil jako hráč na klávesy a tubu v orchestru svého otce, posléze prošel několika beatovými skupinami a od roku 1978 vedl vlastní skupinu, která nejprve doprovázela Jiřího Hrzána. Hrál také v doprovodném souboru Jiřího Štědrone a byl členem skupiny Kroky. Dnes je Zdeněk Barták (mladší) profesionální hudební skladatel, který se kromě komponování písní výrazně prosadil v oblasti filmové a televizní hudby, stejně jako na muzikálové scéně.

TEXT: MILOŠ SKALKA

Nakolik ovlivnila tvoje životní směřování skutečnost, že jsi vyrůstal v rodině věhlasného kapelníka Zdeňka Bartáka, jehož orchestrem prošly pozdější velké hudební osobnosti, namátkou Libor Pešek, Kamil Hála, Karel Růžička, Václav Hybš, Václav Zahradník a Zdeněk Pulec, o zpěvácích samozřejmě nemluvě?

Ovlivnilo mě to velice. Maminka byla zpěvačka, otec kapelník známého a velmi úspěšného big bandu, který hrál převážně americkou swingovou hudbu. Tátův orchestr zkoušel po sekcích v jednom z pokojů u nás doma. Co k tomu dodat? Snad jenom to, že dvě pěvecké hvězdy, které objevil, měly něco společného i se mnou... Yveta Simonová je moje kmotra a Milan Chladil později pořídil s Orchestrem Karla Vlacha úplně první studiovou nahrávku mé písně, která se jmenovala Tvá ústa medová. Byla na druhé straně singlu s tehdejším velkým šlágrelem, písničkou Lásko, lásko odváta. Takže to byl vlastně na deskách i můj první hit!

Už během studií na konzervatoři jsi na sebe upozornil jako skladatel písniček. Které ze svých skladeb z oblasti popu považuješ za nejzdařilejší?

Různé písničky jsem skládal už od útlého věku, ale byly to spíš takové neohrabané pokusy, protože tehdy se na konzervatoři vyučovala jenom kompozice klasické hudby. Ale táta mi domluvil soukromé hodiny u tehdejší ikony populární hudby, hudebního skladatele a hitmakera Bohuslava Ondráčka. Nemělo

to ale zas až tak hladký průběh... Když jsem k němu přišel poprvé představit svou „tvorbu“, Boban, jak se mu v branži všeobecně říkalo, jenom mlčel, koukal z okna, kouřil jednu cigaretu za druhou a asi dvacet minut beze slova poslouchal mé výtvořky. Najednou se ke mně otočil a utrousil: No tak přijď ve čtvrtek ve čtyři... Od té doby jsem k němu docházel na praktickou výuku populární hudby, což trvalo asi dva a půl roku. Boban mě naučil pracovat s melodií, harmonií, se stavbou písničky, s aranžováním... Prostě mi toho předal strašně moc, vážím si toho a dodnes z jeho rad čerpám.

V té době jsem začal skládat opravdu trochu jinak, ale jak se dá posoudit, co je nejzdařilejší skladba? Že má složitější melodii, nebo harmonii, nebo že se strefí do uší posluchačů? Ostatně můj opravdu první velký hit je z roku 1975. Písnička Kamarád, kterou zpívá Hana Zagorová, je na pět akordů...

V roce 1975 ses vydal na dráhu profesionálního hudebního skladatele s orientací na filmovou a scénickou hudbu, ale nadále komponuješ také běžné písničky. Kterou ze svých autorských prací pro film bys rád připomenul?

A přitom jsem až do roku 1989 stále ještě aktivně koncertoval po celé republice se svojí skupinou, která doprovázela hezkou řádku populárních zpěváků. V tomto období jsem začal kromě oněch „běžných písniček“ – třeba pro Helenu Vondráčkovou, Marii Rottrovou nebo Petru Černockou – skládat

→

hodně scénické hudby pro různá divadelní představení, a to napříč celou republikou. A toužil jsem složit svou první hudbu k celovečernímu filmu, což bylo ovšem tehdy pro skladatele eléva takřka nemožné. Až v roce 1978 se mi naskytl první příležitost. Seznámil jsem se s panem režisérem Jaroslavem Soukupem, a v roce 1981 měl premiéru jeho film Drsná planina – s mojí filmovou hudbou. Od té doby jsem složil hudbu k nějakým dvaceti jeho celovečerním filmům. Patří

šťěstí, že jsem potkal pana režiséra Hynka Bočana. Dal mi šanci napsat hudbu k dnes už kultovnímu a divácky nejlépe sledovanějšímu pořadu České televize, pětačtyřicetidílnému seriálu Zdivočelá země, který připravoval s Jiřím Stránským. Ústřední melodie je známá také coby píseň – jako Sen kovbojů ji nazpíval Karel Černoš, pod názvem Zdivočelá země Marta Kubišová. V obou případech napsal krásné texty Eduard Krečmar. Kromě toho jsem pro Českou

Klíčové bylo dostat první šanci, jako ve všem. Ta šance přišla od divadla v Hradci Králové, kde se tehdy vytvořil mladý soubor hereckých nadšenců, pro který jsem s Hanou Čihákovou napsal svůj první muzikál Aprílová holka, který se potom hrál plus minus tři roky – to už s živým orchestrem – v pražském Divadle Jiřího Wolkerera.

Jako muzikálový tvůrce jsi výrazně uspěl nejen doma, ale také v zahraničí, především v Jižní Koreji. Muzikálová scéna v hlavním městě Soulu je považována za jakousi asijskou Broadway. Jak se ti tam podařilo prorazit?

Jak to často bývá, mohla za to náhoda. Můj nejbližší kamarád, scenárista Jaroslav Vokřál, ke mně jednou přivedl zamilovanou korejskou studentku Sun-hi Shin, které se moc líbila filmová hudba, kterou jsem pouštěl. Odvezla si ji na kazetu do Soulu – a pět let se nic nedělo. Až pak jednou zazvonil v hluboké noci telefon a Jaroslav Vokřál mi oznámil, že mu volala ona zamilovaná studentka, aby mu oznámila radostnou novinu: stala se ředitelkou velkého divadelního komplexu SPAC v Soulu a k miléniu 2000 chce uvést muzikál The Tempest, Bouře, podle stejnojmenné divadelní hry Williama Shakespeara – a s mojí hudbou! „Bartak rychle musí přijet skládat,“ prohlásila. Sice jsem tu muziku nekomponoval v Koreji, ale 27. listopadu 1999 měl muzikál v Soulu úspěšnou světovou premiéru. V divadelním sále pro 2 400 diváků...

Kterého ze svých korejských úspěchů si vážíš nejvíce?

Určitě dvou asijských divadelních Oscarů za nejlepší hudbu roku k muzikálům The Tempest a Romeo a Julie. A také toho, že jsem dostal příležitost složit pro Soul hudbu k dalším pěti muzikálům. Všech dosavadních sedm muzikálů jsem napsal na originální korejské texty, i když umím korejsky zatím jenom sedm slov. Vážím si nesmírného přátelství, pokory a úcty všech svých korejských spolupracovníků. A mám radost z úspěchů svého syna Daniela, který napsal hudbu k muzikálu Zdeňka Zelenky Mefisto a získal v Soulu, kde se muzikál úspěšně uváděl, hlavní festivalovou cenu. V neposlední

Zdeněk Barták a Andrea Bocelli (cena Grand Prix), foto: archiv Zdeňka Bartáka

mezi ně také svým způsobem legendární snímky jako Vítr v kapse s další „běžnou písničkou“ a současně mým velkým hitem Nonstop, který zpívá Michal David. V tomto filmu také poprvé zazněla i další moje melodie, znovu v podání Michala Davida. Textař Jaroslav Machek ji nazval Nenapovědej. Z dalších filmů režiséra Soukupa, ke kterým jsem skládal hudbu, bych uvedl ještě alespoň Lásku z pasáže, Pěsti ve tmě, Discopříběh 1 + 2, Kamaráda do deště, Svatbu upírů nebo trilologii Byl jednou jeden polda...

To je spousta muziky – a přitom nesmíme zapomenout ani na tvou hudbu pro televizi...

Jde převážně o seriály a měl jsem velké

televizi složil hudbu k dalším televizním dílům Hynka Bočana, k třináctidílným seriálům Hotel Herbich a Nemocnice na kraji města po dvaceti letech, stejně jako k laskavému televiznímu filmu Piknik, což je herecký koncert velkých legend divadla, filmu a televize. Kromě toho nesmím zapomenout na hudbu k zatím dvaatřicetidílnému seriálu ze Šumavy Policie Modrava, opět v režii Jaroslava Soukupa, který se stal divácky nejuspěšnějším seriálem TV Nova.

Ve druhé polovině 70. let jsi vstoupil do tehdy ještě víceméně neznámých vod muzikálu. Co z tvé rané tvorby v této oblasti bylo pro tvou další muzikálovou tvorbu klíčové?

Platinová a zlaté desky Zdeňka Bartáka, foto: archiv Zdeňka Bartáka

řadě jsem rád, že jsem se po našem hudebním géniovi, svém kamarádovi Karlu Svobodovi, a jeho Draculovi stal druhým českým autorem, který otevřel cestu do Koreje dalším skladatelům muzikálů, kromě Daniela také třeba Michalu Davidovi nebo Jankovi Ledeckému.

Jak vypadá tvoje muzikálová současnost?

Nestěžuji si, ale najít producenta, který by podpořil původní český muzikál, je čím

dál těžší. Vesměs všichni sázejí na osvědčené zahraniční tituly. Je mi líto, že nové české muzikály mají stále menší šanci. Věřím však, že se nám přece jen podaří znovu uvést mé muzikály jako Baron Prášil, Romeo a Julie, Casanova... Na podzim nás čeká v Kongresovém centru Praha už třetí premiéra muzikálového hitu Sagvana Tofiho Děti ráje, na kterém jsem se jako skladatel podílel spolu s Michalem Davidem a Františkem Janečkem. Na Vánoce by se měl v karlínském Hudebním divadle

Asijský Oscar, foto: archiv Zdeňka Bartáka

hrát můj rodinný muzikál Sněhová královna a příští rok pak v Divadle Broadway další rodinný muzikál Popelka... Kromě toho chystám jednu původní, myslím, že velkolepou muzikálovou bombu, ale o tom zatím ještě nemůžu mluvit...

Ale to určitě ještě není z tvé současné tvorby všechno.

Momentálně pracuji s textařem Richardem Bergmanem na písních pro nové cédéčko mého letitého kamaráda Jakuba Smolíka a doufám, že se mi pro něj podaří napsat nějaký další hit, jakými jsou písně Jen blázen žárí s textem Jaroslava Machka nebo Návrat se slovy Richarda Bergmana. Čeká mě také hudba k osmi novým dílům pokračování seriálu Policie Modrava a samozřejmě ještě hodně práce na té chystané muzikálové bombě. A mám ještě dvě přání: doučit se další tři korejská slova, abych mohl napsat ještě tři nové muzikály na původní korejské texty. A dostat ještě jednou příležitost spolupracovat s takovou světovou hvězdou, jakou je nevidomý italský tenorista Andrea Bocelli, který svým úžasným hlasem nazpíval mou píseň E mi manchi tu. To je taky bomba. ☒